

Rummet (verklighetens barriärer)

Det gjorde fruktansvärt ont att vakna.

Smärtan var värst i ögonen och där nacke möter skalle och gjorde resten av kroppen avtrubbad och okänslig. Skenet från lampan var gult även idag, detta kunde han konstatera

Han hade sett nyanser av gult bland annat i de olika födorätterna han förtärde och i de mer flytande exkrementerna som lämnade det utvändiga avföringsorganet.

Men detta gula sken som emanerade från lampan var tvunget att vara den slutgiltiga definitionen av färgen gul. Skenets osvikliga kontinuitet måste rimligtvis vara ett bevis för detta, en perfekt konstant som fullständigt fyllde Rummet.

Att stå mitt under lampan, som var ungefärligt lika lång som honom själv och aningen bredare, och skapa skuggor på golvet med sina kroppsdelar fick honom ibland att känna sig alldeles upprymd och andfådd. Det var någonting han inte kunde förklara eller sätta i ett rationellt sammanhang, känslan av att skapa en avbild av sig själv.

Det var ansträngande att kliva upp, mer så vid detta vaknande än i jämförelse med det föregående och smärtan i ögonen och nacken och i den nedre delen av bakhuvudet kunde närmast beskrivas som tilltagande. Den ökande okänsligheten i kroppen nedanför skallen var tvungen att stå i direkt relation till koncentrationen av smärta i huvudet, någon annan förklaring var otänkbar.

I vaknandet som föregick detta reviderade han sin dåvarande uppfattning om att hans fysiska konstitution befann sig i ett tillstånd av recession och konstaterade istället att den förföll, och att detta förfall, om mönstret tolkats korrekt, var en hastigt tilltagande process.

Han undrade vad som väntade vid förfallets slut.

Han satte sig på sängkanten så att benen antog en perfekt nittiogradig vinkel.

Smärtan hade gjort övergången från den diffusa medvetenheten under sömn till vaket medvetande till en obehaglig upplevelse.

Följaktligen utgjorde vaknandeprocessen, som hjälpte honom med omställningen från det passiva sängläget till de betydligt mer aktiva handlingar som administrationen krävde, en nästan ohanterlig utmaning.

Han stirrade ner på en obestämd punkt på golvet som var av samma vita färg som de fyra väggarna och taket och sedan jämförde han hudens färg med väggarna och taket och golvet vars nyans var oföränderlig, medan hans hud för varje uppvaknande imiterade denna vita nyans mer och mer ackurat.

Han resonerade att det var ett obestridligt bevis för att han stod i förbindelse med Rummet, en förbindelse som transcenderar det uppenbart fysiska.

Vad det skulle innebära om hans hud antagit väggarnas och takets och golvets färg var han osäker på, men att något fullständigt avgörande skulle inträffa rädde det inga tvivel om.

Han satte sina fingertoppar mot tinningarna och masserade dem med cirkulära rörelser, en form som nästan uteslutande var av abstrakt karaktär eftersom den var orepresenterad i den fysiska verklighet som utgjorde Rummet.

Smärtan i ögonen hade han börjat jämföra med skärpan i hörnen där väggarna mötte tak och golv, ett inbillat

samband det var han medveten om, men som ett exempel på Rummets relation till honom och vice versa var liknelsen intressant.

Och det var just den fysiska frånvaron som gjorde den cirkulära formen så tankefängslande, att den enbart kunde frammanas av rörelse och abstrakt tänkande.

”En annan intressant anmärkning” tänkte han ”är kontrasten mellan mitt huvuds och mina ögons rundade former och skärpan i smärtan i just huvudet och ögonen”

Han slöt sina ögon och fortsatte att massera tinningarna med sina fingertoppar, det kändes honom övermäktigt att resa sig från sängkanten.

I existentiella sammanhang var formens betydelse oklar.

Men utifrån den observerbara informationen i Rummet kunde den bäst beskrivas som ett motsatsförhållande när det gällde jämförelsen mellan kropp och Rum.

Hans egen kropp exemplifierade detta fundamentala faktum, den saknade plana ytor medan Rummet helt och hållet bestod av plana ytor, väggar, tak och golv.

Mjuk obestämdhet mot stationär absolutism.

Rummet var av uppenbart överlägsen art, beständig bortom all tankeförmåga, och dess ovedersägliga existens var en grundläggande förutsättning för hans egen.

Vid ett hypotetiskt nullifierande av hans varande skulle Rummet likaväl bestå.

Benen darrade nu okontrollerat och han började känna hur köld strålade från där nacke möter skalle till kroppen nedanför, följsamt med fingertopparnas cirkulära masserande.

Denna oväntade stimulans fick den avtrubbade kroppen nedanför att kännas honom fullständigt främmande. Att ställa sig upp nu var fullständigt otänkbart.

I det relativa mörkret bakom hans tunna ögonlock existerade en värld vars volym var paradoxal.

En dimension som bestred verklighetens obestridda fundament, väggarna, taket och golvet och det gula skenets hegemoni.

Oändlighet i form av tid var ett självklart koncept även om det inte var förenligt med hans förfallande kropp. Oändlighet som avstånd, höjd, bredd eller volym var däremot en direkt kränkning av Rummets absoluta auktoritet.

Han kunde känna hur tankens volym och densitet prövade skallens hållbarhet.

Främmande, kalla fingertoppar pressade hårt mot tinningarna.

Han spärrade upp sina ögon som en akut önskan att emancipera sig från kroppen nedanför skallen, kroppen som imiterade färgen vit, plötsligt invaderade honom från okänd ort.

Hela hans synfält bestod av en vit vägg utan referenspunkter, han registrerade aldrig att han stod upp. Han krökte nacken bakåt tills det inte gick att kröka den längre och med all kraft han kunde uppbåda kolliderade han huvudet mot väggen.

Kroppens hårdaste ben mot verklighetens barriär.

Han registrerade ingen smärta, bara ett ögonblick av obeskrivliga färger på hans näthinnor och sedan en vätska av obeskrivlig färg som pulserade ut från förskjutningen i pannbenets mitt, och där vätskan träffade väggen assimilerades det vita och skapade förunderliga former och mönster då den rann mot golvet.

Han krökte huvudet bakåt igen och en känsla av slutgiltighet var det enda han kunde notera innan skallen kolliderade med väggen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren vibhava-tanha med Poeter.se id #34849 innehar upphovsrätten